

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/17/2013
Identifikačné číslo spisu:	8011200957
Dátum vydania rozhodnutia:	23.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8011200957.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD., v právnej veci žalobcu: MUDr. C. T. PhD., trvale bytom G., ul. J. X, zastúpeného JUDr. Martinom Staroňom, advokátom so sídlom Hlavná 89, Prešov, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát Prešov, Pionierska č. 33), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KRP-P-137-008/KDI-BCP-2011 zo dňa 16. novembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/83/2011-54 zo dňa 28. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/83/2011-54 zo dňa 28. februára 2013 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .
Účastníkom konania sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu v Poprade č. p.: ORP-P-637/ODI2-PO-2011 zo dňa 4. augusta 2011 bol žalobca MUDr. C. T., PhD. (ďalej iba „žalobca“) uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/, g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“) na tom skutkovom základe, že Dňa 23. mája 2011 v čase o 7.20 hod. spôsobil dopravnú nehodu tak, že ako vodič motorového vozidla značky Škoda Octavia, evidenčné číslo: G. (ďalej len „Octavia“) v Prešove pri odbočovaní vľavo z Mojzesovej ulice označenej dopravnou značkou „Stoj, daj prednosť v jazde!“ na ulicu Hollého smerom ku Fakultnej nemocnici s poliklinikou Prešov nedal prednosť v jazde a ľavou prednou časťou vozidla narazil do ľavej zadnej časti motorového vozidla Renault Thalia, evidenčné číslo: G. (ďalej len „Renault“), s ktorým z Hollého ulice na Mojzesovu smerom k cintorínu odbočoval vodič Ing. P. I.. Požitie alkoholických nápojov u vodiča I. zistené nebolo. U vodiča MUDr. T. požitie alkoholických nápojov zisťované nebolo, nakoľko po zrážke si nesplnil povinnosti účastníka dopravnej nehody,

nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, na mieste nezotrval, ale z miesta odišiel bez toho, aby bol dopravnú nehodu oznámil, ani sa na jej miesto nevrátil a neupovedomil osobu, ktorej spôsobil hmotnú škodu o dopravnej nehode. Pri dopravnej nehode k zraneniu osôb nedošlo a celková majetková škoda na vozidlách dosiahla sumu 350 Eur.

Týmto konaním porušil povinnosti uvedené v ustanoveniach § 4 ods. 1 písm. c/, § 20 ods. 1 a § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/, i/ s poukazom na § 137 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „ZCP“), a tým bol uznaný vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. b/, g/, zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Podľa § 22 ods. 2 písm. a/, c/ ZP bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 300 Eur (slovom tristo eur) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 (dvanásť) mesiacov, ktorý začína plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o priestupku, pričom podľa § 14 ods. 2 citovaného zákona sa do času zákazu činnosti započítava čas, po ktorý páchatel' na základe opatrenia a orgánu štátnej správy vykonaného v súvislosti s prejednávavým priestupkom nesmel už túto činnosť vykonávať.

Podľa § 79 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s poukazom na § 1 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch v znení vyhlášky MV SR č. 531/2008 Z. z., bol žalobca povinný uhradiť trovy konania vo výške 16 Eur (slovom šesť eur).

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát rozhodnutím č. p. KRPZ-P-137-008/KDI-BCP-2011 zo dňa 16. novembra 2011 rozhodol o odvolaní žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodnutie o priestupku vydané Okresným dopravným inšpektorátom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Poprade dňa 20. marca 2013 pod č. p.: ORP-P-433/ODI2-PP-2012 zmenil tak, že vo výrokovej časti rozhodnutia časť textu: „... MUDr. T. C. porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c/, § 20 ods. 1 a § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/, i/ zákona ...“ vypustil a nahradil časťou textu: „... MUDr. T. C. porušil ust. § 4 ods. 1 písm. c/, § 20 ods. 1 a § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/ zákona ...“, a v ďalšej /prevyšujúcej/ časti odvolanie zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Odvolací orgán odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že vyhodnotiac výpovede žalobcu, vodiča Ing. P. I. a jeho dcéry, vysvetlenie npor. V. o jeho postupe pri objasňovaní priestupku berúc do úvahy podklady vo forme záznamu o nehode, správy o výsledku objasňovania priestupku, plánu z miesta nehody a fotodokumentácie oboch vozidiel i miesta nehody, dospel k záveru, že došlo k dopravnej nehode a nie k škodovej udalosti, pretože ako vyplynulo z dôkazov, žalobca nedal prednosť v jazde vozidlom idúcemu po hlavnej ceste, narazil doň, spôsobil tým jeho majiteľke škodu, po náraze zastavil, ale neuviedol svoje osobné údaje resp. nepreukázal svoju totožnosť poškodenému a nesplnil si ďalšie povinnosti uvedené v § 66 ods. 6 ZCP, pričom nedošlo ani k dohode o zavinení dopravnej nehody. Z toho rezultoval odvolací správny orgán porušenie povinností žalobcom uvedených v ustanoveniach §§ 4 ods. 1, písm. c/, 20 ods. 1 a 66 ods. 2, písm. a/, d/, e/ ZCP. Nepovažoval za pravdivé tvrdenia žalobcu, že preukázal Ing. P. I., resp. jeho dcéru po nehode totožnosť, že podpísal predpísané tlačivo o škode a spôsobe jej náhrady, že sa dohodol s Ing. P. I. na tom, kto nehodu zaviniť, resp. mu inak označil spôsob, ako náhradu ním spôsobenej škody vysporiadajú. Považoval výpovede poškodeného Ing. P. I. a jeho dcéry spoločne s vysvetlením npor. V. za objektívne a vyvracajúce tvrdenia žalobcu.

Odvolací správny orgán napokon rozobral i neakceptovanie obhajoby žalobcu spočívajúcej v tom, že konal v krajnej núdzi, keď sa ponáhlal k pacientkám, ktoré potrebovali jeho osobnú urgentnú pomoc, pričom jej neposkytnutím by došlo k ďaleko vážnejším následkom, než k akým došlo nezotrvaním žalobcu na mieste nehody.

Dospel k záveru, že takéto konanie nie je možné označiť za konanie, ktoré v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia nie je priestupkom. Teda, že žalobca svojím konaním spôsobením dopravnej nehody a následne nesplnením si povinností účastníka dopravnej nehody a odchodom z jej miesta, neodvracal nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, a týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil, a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť ináč. Odvolateľ zjavne nemusel odísť z miesta dopravnej nehody pre akútnu -

neplánovanú záchranu života a zdravia inej osoby - napr. aj pacientky vo FNsP. Odvolací správny orgán poukázal na to, že sám odvolateľ v odvolaní hovorí o plánovaných operáciách (o akútnych stavoch hovorí až vo vyjadrení zo dňa 18. októbra 2011). t. j. nie o akútnom zhoršení stavu niektorej z pacientok, po ktorom by bol požiadaný o urýchléné dostavenie sa na pracovisko a riešenie tohto stavu ohrozujúceho život či zdravie. V súvislosti s plánovanými dennými operáciami (nie napr. nočnými po zhoršení zdravotného stavu pri bezprostrednom ohrození života a zdravia), resp. odvolateľom označovanom dni ako operačnom dni je nepochybné, že pacientom FNsP kde sa tak ponáhlal už nebolo reálne možné poskytnúť vyššiu starostlivosť keďže sa už nachádzali v nemocničnom prostredí, t. j. v mieste personálne a technicky náležite vybavenom. Odvolací správny orgán pritom s maximálnou vážnosťou nad životom a zdravím každého človeka (aj pacienta) uviedol, že chápe náročnosť plnenia si povinností odvolateľa ako primára oddelenia (vo vzťahu k plánovaným operáciám v deň dopravnej nehody), avšak ani to nepovažuje za dôvod, pre ktorý by bolo možné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť na nové konanie. Vyššie uvedené odôvodňujú aj tvrdenia odvolateľa vo výpovedi zo dňa 18. októbra 2011, vrátane k nej dňa 19. októbra 2011 doplnených podkladov o vykonaných lekárskech zákrokoch. Z nich vyplýva, že odvolateľ začal vykonávať operačný zákrok o 08.30 hod. (pacientka V). pričom ju vykonal v tíme viacerých pracovníkov a to vrátane dvoch lekárov - asistentov.

S poukázaním na vyššie uvedené odvolací správny orgán dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov a podkladov, ktoré tvoria súčasť priestupkového spisu, a ktoré boli obstarané zákonným spôsobom a možno ich považovať za hodnoverné a presvedčivé. Správny orgán na dokazovanie použil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Postupoval v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy, zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu vecí. Odvolací správny orgán zastával názor, že priestupok bol dostatočným spôsobom zistený, zadokumentovaný a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce pre vydanie meritórneho rozhodnutia vo veci zodpovednosti za priestupok a zároveň pre určenie druhu a výmery uloženej sankcie.

Odvolací správny orgán preskúmal aj postup prvostupňového správneho orgánu pri určovaní druhu a výmery uloženej sankcie. Zistil tak, že tento prihliadal na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, na okolnosti za ktorých bol spáchaný a na osobu páchatel'a. Správny orgán bral v úvahu okolnosti subjektívne a objektívne, ktoré závažnosť priestupkov zvyšujú alebo znižujú a na osobu páchatel'a. Druh a výmeru uloženej sankcie určil v zmysle platnej právnej úpravy. Prihliadal najmä na to, že odvolateľ sa skutku dopustil na mieste prístupnom verejnosti v ranných hodinách nedbanlivým konaním tým, že ako vodič motorového vozidla sa nevenoval plne vedeniu vozidla a pri vychádzaní z vedľajšej cesty nedal prednosť vjazde motorovému vozidlu jazdiacemu po hlavnej ceste, následkom čoho došlo k zrážke, pri ktorej poškodením motorového vozidla došlo ku škode na cudzom majetku, ale k zraneniu osôb nedošlo a po ktorej udalosti odvolateľ na mieste nezotrval a nesplnil si povinnosti účastníka dopravnej nehody, ale z miesta odišiel. Prihliadol tiež na jeho osobné, rodinné a majetkové pomery, t.j. že je ženatý, má dve deti. je zamestnaný a jeho mesačný príjem činí cca 1 200.- €. Prihliadal ďalej na to, že odvolateľ je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 1969 a hoci v posledných dvoch rokoch už bol za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky postihnutý - za prekročenie rýchlosti, za obdobný skutok postihnutý nebol, čo správny orgán posudzoval v jeho prospech a preto aj keď svojím konaním závažným spôsobom porušil všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky s prihliadnutím na skutočnosť, že sankcia nemá byť len represívna ale aj preventívna, uložil sankcie v spodnej časti výmery. Považoval ich za primerané k spáchanému skutku a má zato, že budú dostatočne preventívne a výchovne pôsobiť na páchatel'a aby sa v budúcnosti obdobných skutkov nedopustil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Prešove na základe žaloby preskúmal správne konanie a rozhodnutie žalovaného, ktoré zrušil v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím.

Krajský súd v Prešove v odôvodnení uviedol:

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa mal dopustiť priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej

premávky tým, že porušil povinnosti vodiča a v žalobe aj v priebehu správneho konania namietal, že spôsobil škodovú udalosť a nie dopravnú nehodu, a že s poukazom na § 2 ods. 2 zákona o priestupkoch nešlo ani o priestupok krajský súd skúmal, či táto rozhodujúca skutočnosť bola spoľahlivo zistená a žalobcovi preukázaná, keďže bolo povinnosťou správneho orgánu preukázať, že sa skutok stal, že tento skutok je priestupkom a že ho spáchal obvinený - žalobca.

Nepostačuje vyjadrenia a tvrdenia obvineného spochybniť, ale spáchanie skutku bol správny orgán povinný obvinenému preukázať, v opačnom prípade musí konanie o priestupku zastaviť (§ 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch).

Zákon o cestnej premávke rozlišuje medzi dopravnou nehodou a škodovou udalosťou. Za dopravnú nehodu sa považuje aj škodová udalosť, ak nastanú dôvody uvedené v § 64 ods. 2 citovaného zákona. Aby mohol správny orgán tvrdiť, že išlo o dopravnú nehodu musí mať nepochybne preukázané, že niektorý z dôvodov uvedený v § 64 ods. 2 zákona o cestnej premávke nastal.

Je povinnosťou správnych orgánov zistiť presne a úplne skutkový stav. Úplnosť zistenia znamená, že boli vykonané všetky prešetrenia a dôkazy, ktoré majú pre danú vec rozhodujúci význam. Presnosť zistenia znamená, že skutkové zistenia vyvedené z vykonaného prešetrenia zodpovedajú skutočnému stavu a nie sú ani nepresne interpretované, ani skreslené či už vedome alebo nevedome. Zároveň je povinný skúmať, či skutok ktorý sa stal je priestupkom.

V konaní však nebolo nepochybne preukázané, že žalobca porušil niektorú z povinností uvedených v § 64 ods. 2 zákona o cestnej premávke, pretože z jeho výpovede vyplýva, že vozidlo bezodkladne zastavil, mal za to, že vodič vozidla Renault ho poznal, keďže si boli navzájom predstavovaní priamo na pracovisku, kde žalobca pracuje ako primár gynekologického oddelenia. Spolujazdkyňa vodiča si od fotila evidenčné číslo vodiča žalobcu, a keďže majiteľka vozidla Renault bola priamo účastníkom škodovej udalosti nemal povinnosť o tom túto osobu bezodkladne upovedomiť. Mal za to, že vzhľadom na výšku škody, ktorá vznikla, táto bude riešená cestou poisťovne žalobcu. Nepopieral, že spôsobil škodovú udalosť tým, že nedal prednosť v jazde vozidlu Renault prichádzajúceho po hlavnej ceste. S vozidlom však nacúval k vodičovi vozidla Renault, oznámil mu, že sa veľmi ponáhľa, lebo má v práci neodkladné lekárske zákroky, a že túto udalosť bude riešiť cestou poisťovne. Následne ešte v ten istý deň, po vykonaní neodkladných operácií, prišiel podať vysvetlenie na políciu ohľadom uvedenej zrážky vozidiel. Žalobca súdu na pojednávaní potvrdil, že vzniknutá škoda na vozidle JUDr. I. už bola uhradená cestou poisťovne.

Krajský súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce, lebo správny orgán vydal preskúmané rozhodnutie len na základe tvrdení a vyjadrení účastníkov udalosti Ing. P. I. a jeho dcéry JUDr. C. I.. Vôbec nezisťoval prítomnosť iných svedkov, ktorí neboli na predmetnej udalosti zúčastnení a mohli ju priamo vidieť (keďže išlo o rannú dopravnú špičku), pričom žalobca už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu uviedol, že správny orgán nevypočul svedkov a nezabezpečil potrebné dôkazy z miesta nehody s poukazom na § 76 zákona o priestupkoch. Správne orgány sa taktiež nedostatočne vysporiadali s posúdením konania žalobcu vo vzťahu k ustanoveniu § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o priestupkoch ktorý argumentoval, že ako primár gynekologického oddelenia bol oboznámený so skutočnosťou, že v noci o 3.15 hod. bola prijatá pacientka, u ktorej nepostupoval pôrod. Ihneď po príchode na pracovisko musel rozhodnúť o cisárskom reze, nakoľko sa jednalo o utiahnutie pupočníka okolo krku plodu a hrozilo udusenie dieťaťa. Týmto konaním (záchranou života matky a dieťaťa) priamo odvrátil nebezpečenstvo hroziace záujmu chránenému zákonom. Nezotrvaním na mieste škodovej udalosti do príchodu polície, nebol spôsobený rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil na živote matky a jej dieťaťa, pokiaľ by žalobca neprišiel do práce včas.

Správne orgány teda rozhodli predčasne, na základe neúplné a nepresne zisteného skutkového stavu. Správny orgán v odôvodnení rozhodnutia musí uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie (§ 47 ods. 3 Správneho poriadku). Rovnako je povinný sa vyrovnáť s otázkou, prečo nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol účastník konania.

Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Úlohou správnych orgánov v ďalšom konaní malo byť, podľa krajského súdu, presné a úplné zistenie skutkového stavu tak, ako to naznačil krajský súd v napadnutom rozsudku. Správny orgán musí nepochybne preukázať, že skutok, ktorý sa stal, je priestupkom, že bol dôvod na posudzovanie skutku ako dopravnej nehody v zmysle § 64 ods. 2 zákona o cestnej premávke, v opačnom prípade konanie

zastaviť.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom okrem iného uviedol, že sa v prvom rade nestotožňuje so záverom Krajského súdu v Prešove a síce, že v konaní nebolo nepochybne preukázané, že žalobca porušil niektorú z povinností uvedených v § 64 ods. 2 zákona o cestnej premávke, pretože z jeho výpovede vyplýva, že vozidlo bezodkladne zastavil, mal za to, že vodič vozidla Renault ho poznal, keďže si boli navzájom predstavovaní priamo na pracovisku, kde žalobca pracuje, spolujazdkyňa si ofotila evidenčné číslo vozidla žalobcu, a keďže majiteľka vozidla Renault bola priamo účastníkom škodovej udalosti, nemal povinnosť o tom túto osobu bezodkladne upovedomiť, zároveň mal za to, že vzhľadom na výšku škody, ktorá vznikla, táto bude riešená cestou poisťovne, rovnako nepopieral, že spôsobil škodovú udalosť, pričom s vozidlom nacúval k vodičovi vozidla zn. Renault a oznámil mu, že sa veľmi ponáhľa, lebo má neodkladné lekárske zákroky, že uvedenú udalosť bude riešiť cestou poisťovne, pričom ešte v ten istý deň, po vykonaní neodkladných operácií prišiel podať vysvetlenie na políciu ohľadom uvedenej zrážky, pričom žalobca na pojednávaní súdu potvrdil, že vzniknutá škoda na vozidle JUDr. I. už bola uhradená cestou poisťovne atď.

Žalovaný zdôraznil, že naďalej trvá na svojich záveroch, a síce že túto zrážku je vzhľadom na ustanovenie § 64 ods. 2 písm. a/ a písm. c/ zákona o cestnej premávke potrebné kvalifikovať ako dopravnú nehodu. Dôvodom je najmä skutočnosť, že nebola splnená niektorá z povinností podľa ustanovenia § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke a že sa účastníci škodovej udalosti nedohodli na jej zavinení, čo nepochybne vyplýva zo spisového materiálu, okrem iného aj z prvotných výpovedí a vyjadrení samotného MUDr. C. T. (záznam o podaní vysvetlenia zo dňa 23. mája 2011, resp. aj zápisnica z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 4. augusta 2011). KDI KR PZ v Prešove za priamo nepravdivé tvrdenie považoval a naďalej považuje vyjadrenie MUDr. C. T., PhD., že vodičovi vozidla Renault poskytol svojej osobné údaje, evidenčné číslo vozidla, a že mu vysvetľoval veľmi vážne pracovné dôvody jeho nezotrvania pri vozidle - plánovanú operatívu v zamestnaní. Odôvodnenosť tohto hodnotenia vyplýva nielen z výpovedí vodiča vozidla zn. Renault a jeho spolujazdkyne (vrátane opakovanej výpovede vodiča vozidla zn. Renault), ale rovnako aj z výpovede samotného MUDr. C. T. zo dňa 23. mája 2011, kde sám bez námietok podpísal svoju výpoveď obsahujúcu tvrdenie, že k vodičovi zacúval, povedal mu, že sa veľmi ponáhľa. Myslel si pritom, že ho druhý vodič pozná a zapísal si jeho evidenčné číslo. Zároveň, že následne odišiel do nemocnice nakoľko mal operačný deň a už na neho čakali. Z uvedeného vyjadrenia teda priamo vyplýva, že vodičovi vozidla Renault neuviedol svoje osobné údaje vrátane údajov o vozidle, nedohodol sa na zavinení dopravnej nehody a nevyplnil a nepodpísal tlačivo zavedené na zabezpečenie náhrady vzniknutej škody.

Z vyššie uvedených záverov Krajského súdu v Prešove pre žalovaného rovnako vyplýva, že pre naplnenie znakov škodovej udalosti zo strany jej účastníkov je postačujúca akákoľvek domnienka, resp. predpoklad zo strany jedného z nich - napr. že jeden účastník škodovej udalosti si myslí, že ho druhý účastník škodovej udalosti pozná, resp. že si myslí, že došlo k ústnej dohode medzi nimi a pod. Žalovaný ďalej opakovane poukazuje, že MUDr. C. T. sa síce na políciu dostavil ešte v popoludňajších hodinách v deň škodovej udalosti, avšak až po tom, čo v rámci úkonov objasňovania bol zo strany príslušníka PZ stotožnený a týmto bol kontaktovaný. Žalovaný ďalej v odovzdaní uviedol, že žalobca skutočnosť, že škoda na vozidle JUDr. I. už bola uhradená cestou poisťovne na pojednávaní na Krajskom súde v Prešove potvrdil len ústne.

Žalovaný namietal tiež vytýkanú námietku Krajského súdu v Prešove, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce, lebo správny orgán vydal preskúmané rozhodnutie len na základe tvrdení a vyjadrení účastníkov udalosti Ing. P. I. a jeho dcéry JUDr. C. I., pričom vôbec nezisťoval prítomnosť iných svedkov, ktorí neboli na predmetnej udalosti zúčastnení a mohli ju priamo vidieť (keďže išlo o dopravnú špičku), pričom žalobca už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu uviedol, že správny orgán nevypočul svedkov a nezabezpečil potrebné dôkazy z miesta nehody s poukazom na § 76 zákona o priestupkoch. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove sa žalovanému práve naopak javí, že krajský súd v konaní vychádzal iba z tvrdení žalobcu. Žalovaný zdôraznil, že správne orgány oboch stupňov v konaní prihliadali na všetky dôkazné prostriedky, ktoré v konaní vyšli najavo, t. j. nielen na

vyjadrenia účastníkov Ing. P. I. a jeho dcéry JUDr. C. I. tak, ako to prezentoval Krajský súd v Prešove, ale nepochybne aj na vyjadrenia a výpovede samotného žalobcu, pričom práve z jeho prvotných úkonov a vyjadrení nepochybne vyplýva, že vodičovi vozidla Renault neuviedol svoje osobné údaje vrátane údajov o vozidle, nedohodol sa na zavinení dopravnej nehody a nevyplnil a nepodpísal tlačivo zavedené na zabezpečenie náhrady vzniknutej škody. Je len logické, že žalobca sa vo všetkých svojich ďalších vyjadreniach a podaniach v uvedenej veci snažil maximalizovať dôvody, pre ktoré by bolo jeho konanie potrebné vyhodnotiť ako konanie, ktoré nie je priestupkom. Žalovaný rovnako poukazuje, že žiaden z účastníkov uvedenej udalosti neuvádzal, resp. nepoukazyval na žiadnych ďalších svedkov danej udalosti, a žalovaný si nevie reálne predstaviť spôsob zisťovania ďalších, resp. iných konkrétnych svedkov uvedenej udalosti, pričom vzhľadom k obsahu spisového materiálu, ako aj ustanoveniu § 32 ods. 2 zákona o správnom konaní uvedené nepovažoval za nevyhnutne potrebné, nakoľko skutkový stav veci považoval za spoľahlivo zistený, na základe vykonaných dôkazných prostriedkov. Samotný žalobca v podanom odvolaní rovnako len všeobecne konštatoval, že policajt konajúci v uvedenej veci nevypočul svedkov a nezabezpečil potrebné dôkazy z miesta nehody tak, ako to vyplýva z ustanovení z čl. 32, 33, 41 a 43 s poukazom na § 76 zákona o priestupkoch atď.. bez akýchkoľvek bližších upresnení o akých svedkov sa malo jednať, resp. aké dôkazné prostriedky neboli zabezpečené. Žalovaný v neposlednom rade poukazuje, že v konečnom dôsledku k nárazu vozidla zn. Škoda Octavia do vozidla zn. Renault skutočne došlo, v dôsledku čoho došlo aj k poškodeniu oboch vozidiel, pričom poškodenie bolo riadne zadokumentované a preukázané a toto nepopiera ani samotný žalobca. Aj napriek uvedeným skutočnostiam si žalobca následne zjavne nesplnil niektoré z povinností uvedených v § 66 ods. 6, a preto bolo potrebné jeho konanie súvisiace s poškodením vozidla iného kvalifikovať ako dopravnú nehodu. Žalovaný sa rovnako nestotožnil so záverom, že správne orgány sa nedostatočne vysporiadali s posúdením konania žalobcu vo vzťahu k ustanoveniu § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o priestupkoch, ktorý argumentoval, že ako primár gynekologického oddelenia bol oboznámený so skutočnosťou, že v noci o 3.15 hod. bola prijatá pacientka, u ktorej nepostupoval pôrod a ihneď po príchode na pracovisko musel rozhodnúť o cisárskom reze, pričom uvedeným konaním (záchranou života matky a dieťaťa) priamo odvrátil nebezpečenstvo hroziace záujmu chránenému zákonom, kde nezotrvaním na mieste škodovej udalosti do príchodu polície nebol spôsobený rovnako závažný následok ako ten, ktorý hrozil na živote matky a dieťaťa, pokiaľ by žalobca neprišiel do práce včas. KDI KR PZ v Prešove zastáva názor, že uvedenými Krajským súdom v Prešove vytýkanými skutočnosťami sa už v dostatočnej miere zaoberal v jednotlivých častiach rozhodnutia o odvolaní. KDI KR PZ v Prešove už tu poukázal na dôvody, pre ktoré konanie žalobcu nepovažoval za konanie, ktoré by bolo možné priradiť pod konanie, ktoré by nebolo priestupkom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o priestupkoch.

Žalovaný poukázal na svoje rozhodnutie o odvolaní v priestupkovom konaní, v ktorom argumentoval, že žalobca zjavne nemusel odísť z miesta dopravnej nehody pre akútnu záchranu života a zdravia inej osoby - napr. aj pacientky vo FNsP. Žalovaný opakovane poukazyval na to, že sám žalobca v konaní o priestupku, dokonca aj v podanom odvolaní hovoril o plánovaných operáciách (o akútnych stavoch hovoril až vo vyjadrení zo dňa 18. októbra 2011). Žalovaný zároveň opakovane zdôrazňoval, že nijako nepochyboval a nepochybuje o vyššom záujme na ochrane života a zdravia majetku ktoréhokoľvek človeka, než je záujem na ochrane majetku. Zastupujúc záujmy na ochrane bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky však dôsledne posudzuje okolnosti aj krajnej núdze, čím v čase rozhodnutia dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu a ním predložené podklady neboli postačujúce pre posúdenie jeho konania ako konania, ktoré nie je priestupkom. Žalovaný pri náležitom rešpekte k lekárskej povolaniu zachraňujúcemu život a zdravie osôb, a rešpektujúc skúsenosti a postavenie žalobcu ako primára daného oddelenia zastával a naďalej zastáva názor, že chod daného oddelenia je, resp. bezpochyby bol zabezpečený aj v prípade neprítomnosti žalobcu v meste Prešov (napr. v čase dovolenky, resp. ak by žalobca utrpel zranenie pri danej dopravnej nehode a pod.), čím aj ďalší atestovaní lekári jeho oddelenia dokážu poskytnúť náležitú starostlivosť pacientom tak, aby ani nebol dôvod uvažovať o prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti. Vypĺvajúc z tvrdení žalobcu je jasné, že v čase dopravnej nehody nešlo o situáciu, keď by do zamestnania nenastúpili iní lekári s potrebnou atestáciou. Zároveň žalovaný opakovane považuje za minimálne zaujímavé, že žalobca si napriek ustanoveniu § 34 ods. 3 zákona o správnom konaní o povinnosti účastníka konania navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe spomenul až pri spracovaní žaloby, že mal už ráno pred cestou do práce telefonicky

oznámené kolegom, že v noci o 3.15 hod. bola prijatá nová pacientka.

Vzhľadom na uvedené sa žalovaný naďalej prikláňa k svojmu názoru vyjadrenému už v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní, ako aj vo vyjadrení k žalobe, pričom všetky vyššie uvedené skutočnosti (t. j. aj spôsob a okolnosti vzniku dopravnej nehody a pod.) boli následne prvostupňovým správnym orgánom zohľadnené pri ukladaní sankcie MUDr. C. T. za konkrétny priestupok, ktorá bola prvostupňovým správnym orgánom uložená v súlade so zákonom a to na spodnej hranici sankčného pásma, resp. menovanému bola uložená najnižšia možná sankcia.

Žalovaný z týchto dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené, v konaní o odvolaní zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3S/83/2011-54 zo dňa 28. februára 2013 a vrátil vec súdu prvého stupňa, resp. aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu MUDr. C. T., PhD. zastúpeného JUDr. C. D. zo dňa 22. decembra 2011 zamietne.

Žalobca sa k odvolaniu vyjadril tak, že navrhuje potvrdiť napadnutý rozsudok, pretože sa stotožňuje s jeho odôvodnením.

Poukázal na to, že stret vozidiel jeho a poškodeného bol škodovou udalosťou a nie dopravnou nehodou, že vozidlo po nehode nemohol nechať na mieste nehody, lebo by spôsobil dopravnú zápchu. Ďalej uviedol, že poškodený ho poznal z pracoviska, preto si myslel, že sa mu nemusí predstavovať a oznamovať totožnosť. Ďalej sa dožadoval, aby orgány objasňujúce priestupok zisťovali a vypočuli k priestupku ďalších svedkov, ktorí by ho mohli objasniť, poukazujúc na povinnosť zadovážovať dôkazy uloženú orgánom objasňujúcim priestupok.

Poukázal na svoje povinnosti lekára a prípadnú trestnú zodpovednosť v prípade ich včasného nesplnenia. Tvrdil, že jeho konanie so zreteľom na to a jeho konanie v krajnej núdzi nie je priestupkom. Uviedol, že po vykonaní neodkladných úkonov na pracovisku sám prišiel podať vysvetlenie npor. V. a vysvetlil mu príčiny a priebeh v tom čase už dopravnej nehody, ako aj dôvody nezotrvania na mieste do príchodu polície, o ktorej ani nevedel, že bola volaná.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania žalovaným bolo dôvodné a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu žalobcu zamietol.

Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. septembra 2014 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Z tohto dôvodu, tam, kde sa v tomto rozhodnutí používa slovo žalovaný myslí sa tým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky aj Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove alebo podľa významu len jeden z týchto orgánov.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bola žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/, g/ ZP na už uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b/ ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezdržal sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku, alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g/ ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecný záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého dôsledkom vznikne dopravná nehoda.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o cestnej premávke č. 8/2009 Z. z. (ďalej len „ZCP“) vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o cestnej premávke vodič, ktorý prichádza do križovatky po vedľajšej ceste označenej dopravnou značkou „Daj prednosť v jazde“ alebo „Stoj, daj prednosť vjazde“, je povinný dať prednosť vjazde vozidlám a ostatným účastníkom cestnej premávky prichádzajúcim po hlavnej ceste okrem chodcov, ktorí neprechádzajú cez križovatku v organizovanom útvare.

Podľa §§ 64 až 66 ZCP dopravná nehoda je udalosť v cestnej premávke, ktorá sa stane v priamej súvislosti s premávkou vozidla a pri ktorej

- a) sa usmrť alebo zraní osoba,
- b) sa poškodí cesta alebo všeobecne prospešné zariadenie,
- c) uniknú nebezpečné veci 24) alebo
- d) na niektorom zo zúčastnených vozidiel vrátane prepravovaných vecí alebo na inom majetku vznikne hmotná škoda zrejme prevyšujúca jedenaplnásobok väčšej škody podľa Trestného zákona. 31)

Za dopravnú nehodu sa považuje aj škodová udalosť podľa odseku 3, ak

- a) nie je splnená niektorá z povinností podľa § 66 ods. 6,
- b) je vodič zúčastneného vozidla pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky alebo sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie ich požitia alebo
- c) sa účastníci škodovej udalosti nedohodli na jej zavinení.

Ostatné udalosti v cestnej premávke, pri ktorých vznikla škoda v priamej súvislosti s premávkou vozidla, sa na účely tohto zákona nepovažujú za dopravnú nehodu. Takéto udalosti sú škodovou udalosťou.

Podľa § 65 vodič, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, je povinný

- a) bezodkladne zastaviť vozidlo,
- b) zdržať sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku.

Podľa § 66 účastník dopravnej nehody je osoba, ktorá sa priamo aktívne alebo pasívne zúčastnila na dopravnej nehode.

Podľa odseku 2 účastník dopravnej nehody je povinný

- a) ohlásiť dopravnú nehodu policajtovi,
- b) poskytnúť podľa svojich schopností a možností zranenej osobe prvú pomoc a bezodkladne privolať záchrannú zdravotnú službu,
- c) urobiť potrebné opatrenia na záchranu osoby alebo majetku ohrozeného dopravnou nehodou,
- d) zotrvať na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne vrátiť po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody,
- e) zdržať sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, najmä premiestnenia vozidiel,
- f) urobiť vhodné opatrenia, aby nebola ohrozená bezpečnosť cestnej premávky na mieste dopravnej nehody,
- g) umožniť obnovenie cestnej premávky, najmä premávky vozidiel pravidelnej verejnej dopravy osôb,

h) preukázať svoju totožnosť na požiadanie iného účastníka dopravnej nehody,
i) bezodkladne upovedomiť osobu, ktorá nie je účastníkom dopravnej nehody, o hmotnej škode, ktorá jej bola spôsobená dopravnou nehodou, a oznámiť jej svoje osobné údaje; ak to nie je možné, upovedomenie a oznámenie zabezpečí prostredníctvom Policajného zboru.

Podľa tretieho odseku, ak je to nevyhnutné na uvoľnenie alebo na ošetrovanie zranenej osoby alebo na obnovenie cestnej premávky, účastník dopravnej nehody môže premiestniť vozidlá, pritom je však povinný vyznačiť postavenie vozidiel po dopravnej nehode, situáciu a stopy.

V štvrtom odseku sa uvádza, že účastník dopravnej nehody je povinný poskytnúť orgánu Policajného zboru potrebnú súčinnosť pri objasňovaní dopravnej nehody vrátane predloženia dokladov, ktoré s tým súvisia.

Piaty odsek označuje, že účastník škodovej udalosti je osoba, ktorá sa priamo aktívne alebo pasívne zúčastnila na škodovej udalosti.

Napokon podľa odseku 6 § 66 ZCP účastník škodovej udalosti je povinný bezodkladne zastaviť vozidlo, preukázať svoju totožnosť inému účastníkovi škodovej udalosti, poskytnúť údaje o poistení vozidla, vyplniť a podpísať tlačivo zavedené na zabezpečenie náhrady vzniknutej škody podľa osobitného predpisu, 31a) zdržať sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky a urobiť vhodné opatrenia, aby nebola ohrozená bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky. Ak účastník škodovej udalosti spôsobil hmotnú škodu osobe, ktorá nie je účastníkom škodovej udalosti, je povinný o tom túto osobu bezodkladne upovedomiť a vyplniť s ňou a podpísať tlačivo zavedené na zabezpečenie náhrady vzniknutej škody podľa osobitného predpisu. 31a)

Podľa § 137 ods. 2 písm. c/ ZCP porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

Podľa § 22 ods. 2 písm. a/ ZP za priestupok podľa písm. a/ až c/ sa uloží pokuta od 300 Eur do 1300 Eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov.

Podľa § 58 ods. 1 zákona o priestupkoch objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Podľa § 51 zákona o priestupkoch ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní - zákon č. 71/1967 Zb. (ďalej len „Správny poriadok“).

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 76 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že

- a) skutok, o ktorom sa koná, sa nestal alebo nie je priestupkom,
- b) skutok nespáchal obvinený z priestupku,
- c) spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

Odvolačný súd preskúmaním predloženého administratívneho spisu zistil, že správne orgány jasne a presvedčivo nielen zdokumentovali skutkový stav, ale aj vyhodnotili vykonané dôkazy, ktoré boli postačujúce pre vyslovenie viny i uloženie sankcie za priestupok, žalovaný skutok správne vymedzil a správne ho právne kvalifikoval, pričom aj sankciu, ktorú za priestupok bola uložená, presvedčivo a v súlade so zákonom odôvodnil.

Krajský súd v Prešove v rozpore s vykonanými dôkazmi obhajuje žalobcu, ktorý sám seba od počiatku usvedčoval, resp. ho v ďalšom usvedčovali i výpovede Ing. P. I., jeho dcéry a npor. V., ktorí vyvrátili a nie spochybnili, ako nesprávne uviedol krajský súd, že žalobca oznámil svoju totožnosť poškodenému.

Zo žalobcovej prvej výpovede zadokumentovanej v deň skutku vyplynulo len to, že si myslel, že druhý vodič ho pozná a zapísal si jeho EVČ. Následne odišiel do nemocnice. Poškodený a jeho dcéra zhodne uviedli, že na križovatke ulíc Hollého a Moyzesovej odbočovali z hlavnej na vedľajšiu Moyzesovu, pričom počas odbočovania na Moyzesovu, do nich (do zadnej ľavej časti ich auta) narazila Škoda Octavia, ktorá išla z vedľajšej Moyzesovej na hlavnú ulicu Hollého. Vodič Octavie po náraze zacúval k nim, otvoril dvere, nevystúpil, povedal, že nemá čas zavrel dvere a odišiel. Dcéra doplnila, že hovorili maximálne pol minúty, pričom otec zdôrazňoval žalobcovi, že mal dopravnú nehodu, že musí počkať políciu, na čo žalobca zopakoval, že sa ponáhľa a nemá čas.

Po príchode polície oznámili evidenčné číslo vozidla, s ktorým mali nehodu a policajti vypátrali identitu i vozidlo žalobcu.

Npor. V. vyzval žalobcu, aby sa dostavil na podanie vysvetlenia po tom, čo okolo 9.00 hod. od fotil jeho vozidlo Škoda Octavia na dvore FNsP v Prešove. Žalobca uviedol, že nemá čas, lebo je pracovne zaneprázdnený a až po tomto vyzvaní sa o 13.42 hod. dostavil na Okresný dopravný inšpektorát v Prešove.

Je teda zrejmé a jednoznačne preukázané, že druhý účastník dopravnej nehody nevedel kto do neho narazil, žalobca mu svoju identitu nepreukázal. Ak by poškodený žalobcu poznal oslovil by ho po mene, funkcii alebo inak a dal by mu najavo, že mu je prinajmenšom známy. Nič také preukázané nebolo. Z toho jednoznačne vyplýva, že žalobca vedel, že svoju identitu poškodenému nepreukázal a ten nevedel, ako si uspokojiť svoj nárok na náhradu škody. Reakcia dcéry poškodeného bola namieste, keď od fotila vozidlo žalobcu po jeho nekorektnom správaní sa, po tom, čo spôsobil inému škodu pri dopravnej nehode a odmietol sa identifikovať, podpísať predpísané tlačivo a dohodnúť sa s poškodeným, označujúc ho povýšenecky podľa jeho výzoru ako neschopného hodnotnej komunikácie.

Takýto postup žalobcu je presne tým, ktorý mal na mysli zákonodarca, keď zaradil nezotrvanie účastníka dopravnej nehody na mieste jej vzniku po tom, čo si nesplnil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení § 64 ods. 2 a 66 ods. 6 ZCP. Naopak, zákonodarca zoslabuje následky stretu vozidiel pri ktorej došlo len k materiálnej škode neprevyšujúcej 3990 Eur, ak si účastníci dohodli spoločný postup a splnili už uvedené zákonné podmienky účastníkov škodovej udalosti.

Tým zákonodarca presne odlíšil a sprísnil postih tých účastníkov cestnej premávky, ktorý z neúcty k majetku iných účastníkov cestnej premávky spôsobia týmto škodu, častokrát nie veľmi vysokú, avšak neposkytnú im súčinnosť pri jej náhrade, pričom náhrada škody bez poznania totožnosti škodcu je veľmi obtiažna. To bol aj dôvod, pre ktorý zákonodarca týmto ustanovením zvýšil tlak na vodičov, ktorí z rôznych dôvodov nie sú ochotní poskytnúť súčinnosť pri náhrade nimi spôsobenej škody.

Odvolací súd je rovnakého názoru ako žalovaný, že niekoľkokrát neprítomnosť na pracovisku, by nebola isto v denných hodinách spôsobila nezvratné a škodlivé následky na zdraví, resp. živote jeho pacientok. Žalovaný správne uviedol, že žalobca už v minulosti bol určite práceneschopný, na dovolenke, študijnom voľne a podobne a musel byť počas svojej neprítomnosti zastupiteľný iným lekárom. Nie je preto odôvodnené obhajovať svoj odchod z miesta dopravnej nehody, bez splnenia si povinností účastníka dopravnej nehody, (ktoré by boli žalobcovi spôsobili omeškanie možno päť až desať minút) plnením pracovných povinností lekára - primára gynekologicko-pôrodnického oddelenia. To napokon vyplýva i z toho, že operácie alebo zákroky na „rizikových“ pacientkach nevykonával on sám, ale jeho kolegovia. Odvolací súd z týchto dôvodov neakceptoval posúdenie konania žalobcu ako konania v krajnej núdzi, tak ako sa toho žalobca dožadoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel jednoznačne k záveru, že orgány objasňujúce priestupok žalobcu vykonali dostatok dôkazov na jeho preukázanie, na preukázanie zavinenia žalobcu, správne ho kvalifikovali ako dopravnú nehodu a priestupok podľa § 22 ods. 1, písm. b/, g/ ZCP a uložili mu miernu sankciu, najmä vzhľadom na to, že porušeniu povinností účastníka dopravnej nehody predchádzalo iné závažné porušenie dopravných pravidiel - nedanie prednosti v jazde a v dôsledku toho spôsobená dopravná nehoda. Nešlo teda o typický stret vozidiel napr. na parkovisku, kde spravidla jeden z vodičov nie je prítomný v odstavenom vozidle, do ktorého iný vodič svojim vozidlom narazí, pričom takéto prípady sú sankcionované najmiernejším postihom rovnako ako žalobca, bez toho, aby hrozil ďaleko vážnejší následok, ako tomu bolo v prerokúvanom prípade. Vzhľadom na to, že uloženie prísnejšej sankcie v konaní, ktoré vyvolal žalobca (v úmysle dosiahnuť v konaní priaznivejší výsledok než v správnom konaní) nebolo možné, odvolací súd ju nemohol sprísniť, hoci vzhľadom na požiadavky generálnej i individuálnej prevencie by to bolo žiaduce.

Odvolací súd preto nemajúc pochybnosti o zákonnosti postupu a preskúmaného rozhodnutia žalovaného zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu opierajúci sa zväčša o nepravdivé a vyvrátené tvrdenia žalobcu a žalobu zamietol.

V.

Trovy konania

O náhrade trov konania rozhodoval v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi pre neúspech v tomto konaní odvolací súd náhradu trov nepriznal. Žalovanému zákon (§ 250k ods. 1 O.s.p.) priznanie trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.